

ΔΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΧΑΝΣ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΙΑ φορά κ' ένα καιρό, ζούσε σ' ένα χωριό ένας φτωχός γύφτος. Στο χωριό τον όμοιος δέν είχε δουλειές, κ' έτσι δέν τ'α κατάφερε ο μαύρος ούτε το ψωμί του καλά-καλά να βγάξη. Γι' αυτό, όποτε δέ είχε δουλειά από μαγαζί του, κ' αυτό γινόταν σχεδόν κάθε μέρα, ό γύφτος έπερε μια βαρκούλα και πήγαινε στο ψάρεμα.

Μιά μέρα πού ό καιρός ήταν όμοιος κ' ή θάλασσα ήσυχη, ό γύφτος πήρε τη βαρκούλα του και άνοιχτηκε, όποις πάντα, να ψαρέψη. Μά δέν γύρισε ούτε τό βράδυ, ούτε την άλλη μέρα. Κι' όλοι οι συγχωριανοί τον νόμισαν πώς είχε πιει. Τήν τρίτη μέρα ό γύφτος ξαναβγήκε στο χωριό του.

Δέν είχε πάθει τό παρηκισμό. Όταν τον ρώτησαν πού βρισκότανε τις τρεις αυτές μέρες, αυτός απάντησε πώς είχε πέσει άξαφνα καθώς έπλεε μέ τη βάρκα του μά όμίχλη πούν πιπνη πού τον έκανε να χώσει τη στεριά άπ' τα μάτια του. Γι' αυτό είχε άναγκαστή να μπειν τρία μερώνιχα στ' άνοιχτά.

Τήν άλήθεια τήν έμαθε ό κόσμος άργότερα, όταν έμαθεύτηκε σ' όλο τον τόπο πώς ό γύφτος είχε άναμώσει μια νεράιδα, κ' ότι ή νεράιδα αυτή τον είχε πάρει μαζί της, στα βάθη της θάλασσας και τον είχε κρατήσει κοντά της.

Από τότε όμως ποτέ δέν ξαναπήγε ό γύφτος να ψαρέψη. Δέν είχε όμοιος πειά ανάγκη να τό κάνει αυτό. Γιατί όποτε κατέβαινε ως τους βράχους της άκρογιαλιάς, πάντα έρχότανε και τούβονε κάτω ή αλεναδά του της θάλασσας ή νεράιδα. Κι' έτσι ό γύφτος πού ήταν πρώτα φτωχός, τά είχε τώρα όλα και ζούσε μέ τη γυναίκα του και τά παιδιά του καλά κ' εύνησιονενα.

Κι' έτσι τά χρόνια περνούσαν γοργά...

Τέλος, έφτά χρόνια άργότερα, μια μέρα πού ό γύφτος δούλευε στο μαγαζί του, ένα γερό και όμοιο παλληκάρι μπήκε μέσα και του είπε: — Καλημέρα, πατέρα. Η μωρία μου ή νεράιδα σου στέλνει χωρετίσματα, και μουτε να σου πω πώς είνε καιρός πειά νάρθω να κάτω μαζί σου λίγο... Άρχετ'ά έκαισα κοντά της έξη όλόκληρα χρόνια...

Τό παιδί αυτό της νεράιδας και του γύφτου φωνόταν πούν περίεργο. Ήταν έξη χρονών μονάκι και φωνότανε τουλάχιστο δεκαοκτώ. Κι' ήτανε μάλιστα πιο ψηλό, πιο γερό και πιο δεμένο άπ' ότι είνε συνηθός τά παλληκάρια σ' αυτή τήν ηλικία.

— Πεινωσ, είνε σέ λίγο ό Χάνς — γιατί αυτό ήταν τ' όνομά του — στον πατέρα του. Μου δίνεις λίγο ψωμί να φάω;

Ο γύφτος είνε τότε της γυναίκα, τον να κόψη μια χορτή φέτα ψωμί και να τού τη δώσει.

Ο Χάνς όμως τήν καταπνε μονομιάς, και ζήτησε άμέσως κ' άλλο.

— Δέ χορτάσες; ρώτησε ό γύφτος τό παιδί.

— Με τί να χορτάσω; είνε τό παιδί. Μ' αυτό τό ψυζουλάκι πού μου δώσατε;

Ο γύφτος πήρε τότε μισό καρβέλι και τώδωσε του Χάνς. Μά κ' αυτό τώραγε τό παιδί άμέσως.

— Χορτάσες τώρα; τον ρώτησε ό γύφτος. — Όχι, μ' τόσο λίγο δέν μπορώ να χορτάσω, άποχρίθηκε τό παιδί. Έγώ θέλω να τρώω πολύ. Φαίνεται πώς σου, πατέρα, δέν έχεις να μ' θρέψεις. Θα πάω λοιπόν να βρω χαμιά δουλειά σ' ένα μέρος που να μπορώ να μω δίνουμε να τρώω όσο θέλω. Προτού φύγω όμως, θέλω να μω πταίξης ένα μπασιτόνι, ένα μπασιτόνι, χορτό και γερό, από σίδερο.

Έπιασε τότε ό γύφτος κ' έφτιαξε ένα μπασιτόνι από σίδερο, χορτό δυό δαχτυλά. Ο Χάνς όμως τό πήρε, τό λήγισε μέ τά χέρια του για να δοκιμάση τήν άνοχη του, και τώκανε δυό κομμάτια άμέσως. Ο πατέρας του τούράιξε τότε άλλο, πιο χορτό. Μά κ' αυτό τώπασε ό Χάνς μέ τήν ίδια ευκολία. Έβαλε λοιπόν ό Χάνς τον πατέρα του να τού πταίξη και τριτό. Αυτή τη φορά ό γύφτος μάζεψε όσο σίδερο είχε και τούράιξε ένα αιδερένιο ροπαλό τούτανα πιο βαρύ κ' άπ' τ' άμύονι.

Αυτό, πατέρα, μω κάνει, είνε τέλος ό Χάνς. Σ' εύχαριστώ πολύ. Τώρα φεύγω.

Κι' ό Χάνς έφυγε. Ο πατέρας του χάρισε γι' αυτό, γιατί ό Χάνς ήταν ένα παιδί τρομερό, πού ποτέ δέ θα μπορούσε να τό κρατήσει κοντά σ'αυτί του.

Έκει πού πήγαινε για να βρη δουλειά, ό Χάνς βρέθηκε σε λίγο μπροστά σ' ένα μεγάλο χτήμα. Στην πόρτα στεκόταν ό νοικοκύρης, πού ήταν ένας από τους πλουσιότερους κτηματίες τό τόπου.

— Πού πηγαίνεις; ρώτησε τό Χάνς ό πλούσιος κτηματίας. — Γυρεύω δουλειά, άποχρίθηκε ό Χάνς. Ζητάω να βρω δουλειά σ' ένα μέρος πού να χρειάζονται γερά χέρια και πού να δίνουμε μπόλικο φαί...

— Άκουσε λοιπόν, τούτε τότε ό νοικοκύρης. Πέρασ τ'έτοια έποχη είχα είκοσι άνθρώπους και δουλεύανε στο χτήμα μου. Φύτος, για τήν ώρα, έχω μονάκι δέκα. Αν θέλεις λοιπόν νάρθης σέ παίρνω και σένα...

— Πολύ καλά έρχομαι, είνε ό Χάνς. Έγώ, μονάχος μου, μπορώ να κάνω τη δουλειά πού θα κάνουν άλλοι δέκα. Θα δουλέω δηλαδή για δέκα. Μά πρέπει να ξέρεις, άφέντη, πώς θα θέλω να τρώω και για δέκα...

Ο νοικοκύρης έμεινε σύμφωνος να τού δίνη να τρώη για δέκα. Κι' ό Χάνς μπήκε στην έπιταγή του πλούσιου κτηματία. Δούλευε για δέκα, κ' έτρωγε για δέκα.

Πέρασε έτσι κάμποσος καιρός. Άργότερα, ό κτηματίας είνε στο Χάνς πώς δέν τον χρειάζοντανε πια και πώς ήταν ελεύθερος να φύγη. Ο Χάνς όμως άγάπηθηκε. Είνε πώς μια και ό άφέντης τον είχε συμφωνήσει, δέν μπορούσε τώρα να τον δώξη έτσι. Και δήλωσε πώς δέν τό χουνοσε.

Ο άφέντης του τό χρειάστηκε. Πώς να ξεφορτωθή τον τρομερό αυτόν άνθρωπο; Δέν μπορούσε να τον κρατήσει και να έξακολουθή να τον θρέφει... Μά ούτε και μπορούσε να τον δώξη διά της βίας. Έπεσε να καταφύγη σέ κάποιο τέχνασμα... Φώναξε λοιπόν τη γυναίκα του και τη ρώτησε τί να κάνουμε για να τον ξεφορτωθών.

— Ξέρεις τί να κάνουμε; Να τον στείλουμε άπονη να ψαρέψη στη λίμνη του Διαβόλου. Ο Γέρο-Διάβολος, πού βγαίνει κάθε μερώνιχα στη λίμνη, δέ χορταίνει, κ' ό Χάνς, όσο χειροδύναμος κ' άν είνε, δέ θα μωρούσε ποτέ να γλυτώση ζωντανός άπ' τά νύχια του.

Η ιδέα αυτή άρεσε στο κτηματία. Πήρε λοιπόν άμέσως στο Χάνς και τού είνε:

— Αφού θέλεις σώνει και καλά να μείνεις, πάρε άπονη τη βάρκα, και πήγαινε να ψαρέψης στη λίμνη του Διαβόλου.

Ο Χάνς ήταν πρόθυμος. Έπηρε λοιπόν τό συνέργά του, πήρε μαζί και τήν καλή αιδερένια μαγκούρα, πού τούζε φτιάξη ό πατέρας του, και ξεκίνησε για τη λίμνη. Μόλις έφτασε στην όχτη, έβασε τη βαρκούλα του και βγήκε στ' άνοιχτά να ψαρέψη.

Σαν άπομαχρόνθηκε άρχετ'άπ, τήν άκτή, προτού άρχισή τό ψάρεμα, ό Χάνς έβγαλε άπ' τό σακκούλι του τό φαί του—τέσσερα καρβέλια ψωμί και μισό καρβέλι τυρί—για να κόλατρίση. Έκει όμως πούτρωγε—μόλις είχανε χηπίσει μερώνιχα—βγαίνει άξαφνα ό Γέρο-Διάβολος άπ' τό νερό, άρπάζε τό Χάνς άπ' τό λαμό από πίσω, τον πέταξε έξ' άπ' τη βάρκα του, τραβήχοντε τον έτσι μαζί του στα βάθη της λίμνης.

Ο Χάνς όμως, ό γυός της νεράιδας της θάλασσας, δέ φοβότανε τό νερό, ούτε τάκανε έτσι εύκολο. Και, για καλή του τύχη, τη στιγμή πού ό Διαβόλος τον έπιανε άπ' τό λαμό, ό Χάνς θυμήθηκε τη χορτή αιδερένια μαγκούρα, πού τούζε φτιάξε ό πατέρας του, τήν άρπασε, και τήν πήρε κάτω μαζί του. Όταν λοιπόν έφτασαν στο βυθό, σηκώνει ό Χάνς τη μαγκούρα και τήν κατεβάζει στο κεφάλι του Διαβόλου μέ τέτοια δύναμη, πού ό Γέρο-Διάβολος σήλοιασε άπ' τον πόνο. Άρπασε έπειτα μέ τόνη χέρι τό Διαβόλο από τό λαμό, και μέ άλλο σιρκωσ τό ροπαλό και τον χητυοσε. Κι' ό Διαβόλος, τά χρειάστηκε πια γερά, κ' άρχισε να ζητάη από τό Χάνς συγγνώμη και να τον παρακαλά να τον άφισή να φύγη...

— Τότε μόνο θα σ' άφισω, είνε ό Χάνς στο Διαβόλο, άν μω ύποσχεθής πώς αφισο τ'α πρού θάχγες φέρε στού άφέντη μου τήν αβλή όλα τα ψάρια πού βρισκονται σ' αυτή τη λίμνη.

Ο Διαβόλος τό ύποσέχθηκε πρόθυμα. Κι' ό Χάνς τότε τον άφισε, άνέβηκε απάνω, μπήκε μέσ' τήν βαρκούλα του, άποτελειοσε τό κολατιού του και γύρισε στού άφέντη του τό σπίτι, όπου και κοιμήθηκε ίσαμε τό πρού.

Τό πρού πού κ' άφεντιζό σηκώθηκε κ' άνοιξε τό παράθυρο, είνε τήν αβλή του γεμάτη ψάρια.

Κίμε ελέησον, φώναξε μόλις τά είνε. Έγώ τον έστειλα για να τον πάρη ό Διαβόλος, κ' αυτός διχ μόνο γλυτώσε άπ' τά νύχια του, μά και μω κουβάλησε δυό όλα τα ψάρια της λίμνης...

Κι' έπειτα έστειλε στη γυναίκα του και της είνε:

— Τι να τον κάνουμε, γυναίκα, αυτόν τον άνθρωπο; Ούτ' ό Διαβόλος τον πάδνε; ούτε τίποτα. Τον στείλαμε σού λίμνη για να τον πάρη ό Διαβόλος, κ' αυτός διχ μόνο γλυτώσε άπ' τά νύχια του, μά και μω κουβάλησε δυό όλα τα ψάρια της λίμνης.

‘Η νεράιδα αυτή τον είχε πάρει μαζί της στα βάθη της θάλασσας.

— Η γυναίκα του τότε το είπε :
— Ξέρεις τί νά κάνουμε γιά νά τόν ξεφορτωθούμε ; Νά τού δώσουμε τάχα μιὰ παραγυελιά γιά τόν Διάβολο και νά τού ποῦμε νά πάη στην Κόλαση νά τόν βροῖ. Νά τού ποῦμε νά ζητήρη ἀπό τόν Διάβολο τρία σακακιὰ φλουριά.

Δέ γάνει λοιπόν καιροῦ τ' ἀφεντιζοῦ, τρέχει, βροῖσαι τὸ Χάνς, και τού λέει πὸς ἐπειθὴ δὴν ἦταν ὁ πιὸ φιλοπότος τὸν ἴππορτης, ἤθελε νά τόν στείλῃ σ' ἕνα θέλημα. Τότε λοιπὸν νά πάη στην Κόλαση, νά βροῖ τὸ Γέρο-Διάβολο, και νά τού πῆ νά τού δώσῃ τρία σακακιὰ φλουριά.

— Πολύ ευχαριστός, ἀποκρίθηκε ὁ Χάνς. Θέλω μονάχα νά μοῦ πῆτε ἀπὸ ποῦ θὰ πάω, γιατί δὲν ξέρω τὸ δρόμο.

Ἐδοῦ ὁ ἀφέντης του τὰ χρειάστηκε, γιατί δὲν ἤξερε κ' αὐτὸς τὸ δρόμο. Γύρισε λοιπὸν σὴν γυναίκα του και τὴ ρώτησε τί νά πῆ.

— Κοιτὰς ποῦ εἶσαι ; τὸ ἀπάντησε ἐκεῖνη. Μήπως ἐγὼ τὸν ξέρω τὸ δρόμο ; Πές του νὰ τραβήξῃ ἴσια μπροστά, μέσ' ἀπ' τὸ δάσος. Και εἰτε φτάσῃ στην Κόλαση, εἰτε δὲ φτάσῃ ποτέ, τί μὰς νοιάζει ἔμας ; Ἐρεῖς μιὰ φορὰ θά τὸν ἔχουμε ξεφορτωθῆ...

Παῖε λοιπὸν ἀμέσως τ' ἀφεντιζοῦ και λέει τὸ Χάνς :

— Θά τραβήξῃς ἴσια μπροστά μέσ' ἀπ' τὸ δάσος.

Ἐτοίμασε λοιπὸν ὁ Χάνς τὰ πράγματα του, πήρε μαζί του ὄχι τὸν χρειάστηκε γιά τὸ μαζονοῦ τὸ ταξιδίον — δύο φουγιές ψωμιά, ἕνα βαρέλι νεροῦ, μιὰ νταμιανάρα χρυσά, κ' ἕνα ἀρνί — τάρβαλε στὸν ὄμο του και ζίνησε νταμιὰ κεί που τοῖχε πῆ ὁ ἀφέντης του.

Σὰν πέρασε ὁμοῦ ὁ Χάνς τὸ δάσος, βρέθηκε μπρὸς σ' ἕνα σταυροδρόμι και ἐπειθὴ δὲν ἤξερε ποῦ δρόμο νά πάρη, στάθηκε ἐκεῖ. Ἐκείσε γάμο νά κοιταξοῖ, και περιέμενε νά περάσῃ κανένας, γιά νά τὸν ρωτήσῃ ποῦς δρόμος ἔβγαζε σὴν Κόλαση.

Σὲ λίγο, πέρασε ἀπὸ κεί ἕνας καβαλλάρης.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ; τὸν ρώτησε ὁ Χάνς.

— Ἀπ' τὴν Κόλαση, ἀποκρίθηκε ὁ καβαλλάρης.

— Τότε στάσου μιὰ στιγμή νά οἰρωτήσω, τὸ φωνάζε ὁ Χάνς.

Μὰ ὁ καβαλλάρης εἶπε πὸς βιαζότανε και δὲ σταθῆκε καθόλου. Δέ γάνει καιροῦ ὁ Χάνς, σηκώνεται, τρέχει, ἀρπάζε τ' ἄλογο ἀπ' τὴν οὔρα, και τὸ σταματᾷ σὴν στιγμή.

— Θά μοῦ δείξῃς τὸ δρόμο, εἶπε ὁ Χάνς. Θά πάμε μαζί, γιατί κ' ἐγὼ ἔχω δουλειὰ και θέλω νά πάω στην Κόλαση.

Τι νά κάνῃ ὁ καβαλλάρης ἀνέλαβε νά τὸν δείξῃ τὸ δρόμο.

Πήγανε, πήγανε, πήγανε ὡποῦν τέλο φτάσανε σὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα τῆς Κολάσεως. Μόλις φτάσανε ἐκεῖ, ἡ πόρτα ἀνοίξε μοναχὴ τῆς, κ' ὁ καβαλλάρης μπῆκε μέσα. Μόλις ὁμοῦ μπῆκε μέσα ὁ καβαλλάρης, ἡ πόρτα ξανάκλεισε πάλι μοναχὴ τῆς. Κι' ἔτσι ὁ Χάνς ἔμεινε μόνος του ἀπέξω.

— Θάρθουν νά μ' ἀνοίξουν, σκέφτηκε και περίεμενε.

Μὰ ὅσο κ' ἄν περίεμενε, δὲν ἔρχοτανε νά τ' ἀνοίξῃ κανένας. Ἄρχισε τότε ὁ Χάνς νά βροντᾷ στην πόρτα. Ὅσο δυνατὰ ὁμοῦ κ' ἄν βροντοῦσε τὸ κάκου. Τέλος, ὁ Χάνς ἔλασε τὴν ὑπομονὴ του. Δίνει μιὰ τῆς πόρτας μὲ τὴ σιδερένια μαγκουρά του, τὴν κάνει θρῦναλλα, και μπῆει μέσα.

Μόλις μπῆκε μέσα, ἀναριθμητὰ μικρὰ διαβολάκια τὸν περιτριγύρισαν και τὸν ρώτησαν τί ἤθελε.

— Μὲ στέλνε ταφεντιζοῦ μου, εἶπε ὁ Χάνς. Μοῦτε νά ποῦ τὸ ἀφεντιζοῦ σας τοῦ Διαβόλου νά μοῦ δώσῃ τρία σακακιὰ φλουριά...

Στὸ ἀκουσμα αὐτό, τὰ διαβολάκια ἄρχισαν νά σιδεραῖζον δαιμονισμένα. Ἐπειτα ἔπεσαν ὅλα μαζί ἀπᾶνω στὸ Χάνς, κ' ἄρχισαν νά τὸν τραβοῦν, ἄλλα ἀπ' τὰ χέρια, ἄλλα ἀπ' τὰ πόδια, γιά νά τὸν βγάλουν ἔξω. Ὅταν ὁμοῦ ἔφταναν μερικὲς ἑυλιές μὲ τὸ σιδερένιο μπαστοῖνι ἠουχίσανε, ἄφρισαν τὸ Χάνς μοναχό, και πήγανε νά εἰδοποιήσουν τὸν ἀφέντη του, τὸν Διάβολο, ποῦταν ἀφροστος στὸ κεφίβατ ἀπ' τὸ ξύλο ποῖχε φρεῖ κάτω στὸ βυθὸ τῆς λίμνης ἀπὸ τὸ Χάνς.

Ὅταν ἀκούσε πὸς ὁ Χάνς εἶχε ἐρθῆ στην Κόλαση και εἶχε σπάσει και τὴν πόρτα, ὁ Γέρο-Διάβολος σκέφτηκε τὸ ξύλο ποῖχε φρεῖ τί προάλλες, κ' ἄρχισε νά τρέμῃ ἀπ' τὸ φόβο του. Εἶπε λοιπὸν στὰ διαβολάκια :

— Ἀδελφὲς του ὄχι θέλει! Ἄς πάρη ὄχι θέλει! Κι' ἄς φύγῃ ἀμέσως, νά πάη στὸ καλό... Μονάχα μὴν τὸν ἀφήσῃτε και ζυγώσῃ κοντά μου!

Τότε ὅλα τὰ διαβολάκια μαζί φύγανε τρεχάλα, πήραν δέκα τσουβάκια χρυσά, και τὰ πήγαν ἀμέσως στὸ Χάνς, που περιμένεσθῃν τὴν πόρτα. Ὁ Χάνς τὰ πήρε, τὰ φρότωσε ὅλα στὸν ὄμο του, και γύρισε σ' ἀφεντιζοῦ του.

Τάχασε τ' ἀφεντιζοῦ του σὰν τὸν εἶδε.

— Αὐτὰ μοῦδωσε ὁ Διάβολος, εἶπε

ΛΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες στὴ νεότητά τους

Οἱ ἀμελεῖς μαθητὰ και οἱ ἀνετίδεκτοι μαθητῶς ἄς παρηγορηθοῦν. Τὰ μηδενικά που πέρνον στὸ σχολεῖο δὲν θὰ τους ἐμποδίσουν καθόλου νά προζήσουν σὴν ζωὴ και νά γίνον ἴσως — γιατί ὄχι ; — μεγάλοι ἀνθρώποι. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τους μεγάλους ἄνδρες ἦσαν ἀμελεῖς ὡς μαθητὰ, ἀτακτοῖ και ἔξευθεῖσαν τους δασκάλους μὲ τὴν χονδροκεφαλία τους και τὴν ἀμελεία τους. Ἴδου και σχετικὰ παραδείγματα :

Ἐὸ διάσημο ἀγγλὸς συγγραφεὺς Βάλτερ Σκῶττ ἔδειξε τόσο ἀνακάντητα στις κλασσικὲς σπουδές, ὡστε τὴν ἐποχὴ ποῦ σπούδαζε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου ὄλο ἀνεπαρκέτως οἱ καθηγητὰ του τὸν κολανοῦσαν κἀθε στιγμή : Ἄν θὰ μπορούσε νά ἄνοιξε τίποτε σὴν ζωὴ σου ἔτσι ἀνίκανος ποῦ εἶσαι ! Θά γίνῃς ἕνας ἀφροστος ἀσημῶς και τιποτένιος... Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν ἐμποδισε τὸ Σκῶττ νά γίνῃ ἕνας ἀπ' τους μεγαλύτερους συγγραφεῖς τῆς Ἀγγλίας. Ἐπίσης και ὁ Σουίφτ, ὁ συγγραφεὺς τῶν Ταξιδιῶν τοῦ Γουίλνερ, ἦταν τρομερὰ ἀμελεῖς και ἀνετίδεκτος μαθητῶς, σὲ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, ὡστε σταν ἔδωσε ἐξετάσεις γιά νά πάρη τὸ διπλωμά του ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Δουβλίνου, ἀπέτρεξε τόσο παραπονοῦς, μάλιστα, ὡστε ἡ λεπτομέρεια τῆς κλασσικῆς ἀποτυχίας του διεδόθησαν ὄλο τὰ Ἀγγικά Πανεπιστήμια. Γι' αὐτὸ δὲ ἀκράβως ὄταν ὁ Σουίφτ ζήτησε νά μῆ

σὴν Ὁξφόρδη, γιά νά συμπληρώσῃ τίς σπουδές του, ἡ συγκλήτος ποῦ εἶχε ἀκούσει τὰ τῆς κλασσικῆς ἀποτυχίας του ἀννήθησε νά τὸν δεχθῆ.

Ἐὸ Κοσμῶττ ὡς μαθητῆς φανόταν τόσο ἀνετίδεκτος μαθητῶς, ὡστε ὄλο οἱ καθηγητὰ του, και ἡ μητέρα του ἀκόμη, συμφώνησαν πὸς θὰ ἦταν ἀσποιο νά συνεχισῇ τίς σπουδές του.

Ἐὸ σοφὸ Αἰναιῶς ἦταν τόσο ἀμελεῖς, ὡστε οἱ γονεῖς του ἀναγκάσθησαν νά τὸν ἀποτραβήξουν ἀπ' τὸ σχολεῖο και νά τὸν βάλουν μαθητευόμενο σ' ἕνα ὑποδηματοποιεῖο!...

Ἐὸ Μέγας Ναπολέον ὡς μαθητῆς ἦταν τρομερὰ χονδροκεφαλὸς και ποῦν δύσκολα κατοῦσθονε νά πέρνῃ τὰ μαθήματα. Ὅταν ὁμοῦ μπῆκε σὴν Στρατιωτικὴ σχολὴ τῆς Μιτρῆν, εἶδειε καταπληκτικὴ ἀντίληψη κ' ἔγινε ὁ καλύτερος μαθητῆς.

Ἐπίσης και ὁ νικητῆς τοῦ Ναπολέοντος, ὁ μέγας Ἀγγλὸς στρατάρχης Γουέλλινγκτον, ὄταν ἦταν μαθητῆς, διακρινόταν γιά τὴν ἀμελεία και τὴν ἀδεξιότητά του.

Ἐὸ διάσημο γάλλος μαθηματικὸς Ἐρρικος Πουανκαρέ, ἕνας ἀπ' τους μεγαλύτερους μαθηματικὸς τῆς Γαλλίας, ὄταν τὸ 1871 ἔδινε ἐξετάσεις γιά νά πάρη τὸ διπλωμά του, πήρε ἕνα μηδενικό στὸ θέμα τῆς φωνητικῆς

και ἕνα δύο μόνον στὰ μαθηματικά!...

Ἐπίσης ὁ Βίκτωρ Οὐγκὸ δὲν εἶχε κατορθώσει νά πάρη διπλωμα ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο.

Τέλος ὁ διάσημος Ἰταλὸς ποιητῆς Ἀλφρέττ, ὡς μαθητῆς ἦταν τόσο ἀνετίδεκτος μαθητῶς, ὡστε οἱ καθηγητὰ του ἤξισσαν ἐπισημῶς ἀπ' τους γονεῖς του, νά τὸν ἀποτραβήξουν ἀπ' τὸ σχολεῖο. Και οἱ γονεῖς του τὸν ἀπέσυραν.

ὁ Χάνς. Σὰς τάφερα.

Και τοῦ εἶπε τότε ὁ ἀφέντης του :

— Χάνς, σοῦ εἶπα και προχτές πὸς ἀπὸ δὴ και πέρα δὲ σὲ χρειάζομαι σὴν ὑπηρεσία μου. Σοῦ δίνω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νά κρατήσῃς τὰ μισὰ ἀπ' ὄχι σιδεῖος ὁ Διάβολος και νά φύγῃς.

Ἐὸ Χάνς δέχτηκε πρόθυμα νά φύγῃ μ' αὐτὸν τὸν ὄμο. Πῆρε λοιπὸν τὸ χρυσάφι ποῦ τὸν παρέχόσθῃσε ὁ κύριός του, ἀποζαψέτησε τ' ἀφεντιζοῦ του, και γύρισε στὸν πατέρα του τὸ γάφρο. Στὸν πατέρα του χάρισε ὄλο τὸν χρυσάφι και τοῦ εἶπε :

— Πατέρα, ἐγὼ τώρα φεύγω. Ἀρκετὰ ἔμεινα στὸν ἀπάντω κόσμο. Θά γυρίσω τώρα πάλι σὴν πατρίδα μου, κάτω σὴν θάλασσα.

Ἐἰτι μίλησε ὁ Χάνς, κ' ἔπειτα ἀποχάρισε τὸν πατέρα του κ' ἔφυγε. Και κανεῖς ποτέ δὲν ξανάειδε τὸ Χάνς, τὸ γιὸ τῆς νεράιδας.

Ὅσο γιά τὸν πατέρα του, αὐτὸς ἔχρησε πλοῖα κ' εὐτυχισμένα ὡς τὰ βασιεῖα του γρηατεῖα.

Βγήκε ἄφρανα ὁ Διάβολος ἀπ' τὸ νερὸ και ἄρπαξε τὸ Χάνς ἀπ' τὸ λαιμό!